

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Vlašína a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Jana Vyklického v právní věci žalobce **Ing. V. K.**, zastoupeného Mgr. Tomášem Gureckým, advokátem se sídlem Ostrava-Poruba, J. Skupy 1639/21, proti žalované **České správě sociálního zabezpečení**, se sídlem Praha 5, Křížová 25, adresa pro doručování: Ostrava, Zelená 3158/34a, o přezkoumání rozhodnutí žalované ze dne 13. 5. 2011, č. j. 48091/010-9014-28.01.11-312/19/RO/PD, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 5. 12. 2013, č. j. 38 Ad 53/2011 - 42,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **se zamítá.**
- II.** Žádnému z účastníků **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobou u Krajského soudu v Ostravě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí ze dne 13. 5. 2011, č. j. 48091/010-9014-28.01.11-312/19/RO/PD (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaná zamítla pro opožděnost odvolání žalobce proti platebnímu výměru Okresní správy sociálního zabezpečení Frýdek-Místek ze dne 14. 12. 2010, č. j. 48002/130-9014-14.12.10-52884/1219/RO (dále také jen „platební výměr“ nebo „prvostupňové rozhodnutí“).

Krajský soud v Ostravě (dále jen „krajský soud“) shora označeným rozsudkem žalobu zamítl s odůvodněním, že závěr žalované, která posoudila žalobcem podané odvolání proti platebnímu výměru jako opožděné, je správný. Krajský soud neshledal opodstatněnou ani námitku žalobce o účelovosti napadeného rozhodnutí, neboť podle krajského soudu bylo vydáno v souladu se zákonem č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“). Krajský soud dále dovodil, že pokud bylo odvolání žalobce proti prvostupňovému rozhodnutí shledáno opožděným, nepochybila žalovaná, pokud se nezabývala věcnými důvody podaného odvolání.

Rozsudek krajského soudu (dále jen „napadený rozsudek“) napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včas podanou kasační stížností, v níž uplatňuje kasační důvody podle § 103 odst. 1 písm. a) a b) z. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), zejména vytýká, že krajský soud nezjistil skutkový stav věci v rozsahu potřebném pro to, aby bylo zákonným způsobem rozhodnuto o věci samé, tj. o předmětu a meritu žaloby. Námitky stěžovatele v kasační stížnosti se shodují s těmi, které uplatnil již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a poté i v žalobě. Stěžovatel vytýká, že žalovaná byla povinna před meritorním rozhodnutím ve věci, tj. o podaném odvolání stěžovatele proti platebnímu výměru, nejprve rozhodnout o jeho žádosti o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání. Žalovaná však o této žádosti stěžovatele rozhodla, aniž se snažila zjistit skutkový stav věci, zejména zdravotní stav stěžovatele, který byl důvodem opožděného odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí a k věci přistoupila formalisticky, ačkoliv jí bylo známo, že stěžovatel na doporučení ošetřujících lékařů pobývá v průběhu roku 4-6 krát na léčení mimo bydliště v rozsahu 3-5 týdnů. Pokud požadovala po stěžovateli doložení dlouhodobých zdravotních problémů, neuvedla, jakým způsobem mají tyto být doloženy. Odvolání stěžovatele proti prvostupňovému rozhodnutí, jehož součástí byla i žádost o prominutí zmeškání lhůty bylo sice sepsáno již dne 17. 1. 2011, tedy v odvolací lhůtě, avšak z důvodu psychosomatického onemocnění bylo stěžovateli znemožněno dojít na poštu a odvolání odeslat dříve, než dne 19. 1. 2011. Stěžovatel neměl ani přístup k internetu, aby odvolání podal tímto způsobem. Stěžovatel také namítá, že krajský soud nepřezkoumal žalobu v rozsahu žalobních bodů. Stěžovatel proto navrhl napadený rozsudek zrušit a vrátit k dalšímu řízení krajskému soudu.

Žalovaná ve vyjádření ke kasační stížnosti obsáhle zrekapitulovala průběh správního řízení před správními orgány obou stupňů, včetně jednotlivých úkonů v jejich průběhu učiněných stěžovatelem a ve svém vyjádření, ve shodě s obsahem odůvodnění napadeného rozhodnutí, rozvedla důvody, pro které má za to, že nebylo možno vyhovět žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty a pro které bylo následně nutno jeho odvolání podané proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnout jako opožděné. Kromě toho podala věcné stanovisko i k vyměření dlužného pojistného a penále, které bylo předmětem platebního výměru vydaného prvostupňovým správním orgánem. Ten byl podle žalované vydán v souladu s platnými právními předpisy upravujícími sociální zabezpečení a pojistné na sociální zabezpečení a příspěvek na státní politiku zaměstnanosti. Žalovaná také doplnila, že v odvolacím řízení neshledala důvody pro provedení přezkumného řízení dle § 94 správního řádu, pro obnovu řízení dle § 100 správního řádu, ani pro vydání nového rozhodnutí dle § 101 uvedeného zákona. Ze všech uvedených důvodů navrhla kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3, věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Přihlédl také k tomu, zda napadený rozsudek netrpí vadami, k nimž Nejvyšší správní soud musí přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4, věta za středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z ustanovení § 109 odst. 2, věty první s. ř. s. a po posouzení věci dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

Nejvyšší správní soud neshledal za naplněný žádný ze stěžovatelem uplatněných kasačních důvodů, tedy nezákonnost napadeného rozsudku spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení (§ 103 odst. 1, písm. a) s. ř. s.), či vadu řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech, nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytykanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, měl napadené

pokračování

rozhodnutí správního orgánu zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost (§ 103 odst. 1, písm. b) s. ř. s.).

Nejvyšší správní soud předně rekapituluje pro věc významné skutečnosti.

Platebním výměrem byl žalobci předepsán k úhradě doplatek na pojistném podle zákona č. 589/1992 Sb., o pojistném na sociální zabezpečení a příspěvku na státní politiku zaměstnanosti, včetně penále z jednotlivých doplateků na pojistném a ze záloh na toto pojistné v celkové výši 189.367 Kč. Uvedené rozhodnutí bylo uloženo na poště dne 23. 12. 2010, neboť v den doručení zásilky prostřednictvím provozovatele poštovních služeb nebyl stěžovatel v místě doručení zastižen. Stěžovatel platební výměr převzal dne 8. 1. 2011, což na dodejce potvrdil vlastnoručním podpisem. Proti prvostupňovému rozhodnutí stěžovatel podal na poště ve Frýdlantu nad Ostravicí dne 19. 1. 2011 odvolání datované 17. 1. 2011. Součástí tohoto odvolání byla i žádost o prominutí zmeškání lhůty, „*dojde-li odvolací orgán ČSSZ k názoru, že je odvolání podáno opožděně*“, která byla odůvodněna poukazem na zdravotní problémy „*související s rozhodovací činností soudů a převzetím jejich rozhodnutí*“, které stěžovateli znemožnilo učinit odvolání dříve. Na to dne 2. 3. 2011 žalovaná vyzvala stěžovatele, aby „*průkazným způsobem zdůvodnil (...) tvrzené sdělení, tj. zdravotní problémy (...) a doložil, resp. prokázal, jaké závažné skutečnosti a důvody bránily podat (...) odvolání (...) v zákonem stanovené lhůtě, tj. nejpozději do 18. 1. 2011*“ a ke splnění této výzvy stanovila stěžovateli lhůtu 5 dnů od doručení uvedeného sdělení. Stěžovatel na tuto výzvu reagoval podáním datovaným 27. 3. 2011, doručeným žalované dne 30. 3. 2011, v němž vyslovil nesouhlas s požadavkem placení pojistného, čímž odůvodňoval podání odvolání proti vydanému platebnímu výměru. Tvrzené důvody zmeškání odvolací lhůty, tj. zhoršený zdravotní stav, nijak neprokázal a nedoložil, pouze uvedl, že žije sám a zdravotní problémy jsou uvedeny v jeho zdravotní dokumentaci. Poté žalovaná rozhodla usnesením ze dne 4. 4. 2011, č. j. 48091/010-8011-29.3.11/859/54/RO/PD (dále jen „*usnesení ze dne 4. 4. 2011*“), že zmeškání úkonu – lhůty pro podání odvolání stěžovateli nepromíjí s odůvodněním, že stěžovatel nedoložil a tudíž neprokázal svá tvrzení o zdravotních problémech, které byly překážkou pro podání odvolání v zákonné lhůtě. Toto usnesení bylo stěžovatelem převzato dne 18. 4. 2011 a dne 4. 5. 2011 nabylo právní moci. Poté již žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím o zamítnutí odvolání stěžovatele pro opožděnost. Toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 23. 5. 2011 a dne 25. 7. 2011 byla podána správní žaloba.

V posuzované věci Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že stěžovatel nesouhlasí se závěrem krajského soudu o tom, že důvodem zamítnutí jeho žaloby byla skutečnost, že odvolání podané proti napadenému rozhodnutí bylo podáno opožděně, a současně se v kasační stížnosti (stejně jako předtím v žalobě) dovolává toho, aby byly přezkoumány i jeho námitky týkající se věci samé (jeho povinností platit pojistné a penále z něj v rozsahu stanoveném platebním výměrem). Takové přezkoumání námitek stěžovatele z hlediska merita věci však v daném případě z níže uvedených důvodů není možné.

Nejvyšší správní soud má za to, že je-li odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podáno opožděně, nebyla vyčerpána možnost, aby se meritem věci zabýval i odvolací správní orgán, tedy žalovaná. Opožděně podaným odvoláním se v takovém případě stěžovatel zbavil možnosti tvrdit, že byl zkrácen na svých právech meritorním rozhodnutím. Nejvyšší správní soud k tomu již dříve, například v rozsudku ze dne 24. 3. 2006, č. j. 4 As 6/2005 - 59, uvedl, že „*[j]e-li totiž napadáno rozhodnutí žalovaného, které se meritem věci vůbec nezabývalo, ale zabývalo se pouze posouzením opožděnosti odvolání, tak lze proti takovému rozhodnutí účinně brojit pouze tvrzením o tom, že odvolání bylo podáno včas. Jedině tímto způsobem a bylo-li by prokázáno, že odvolání podáno včas bylo, a došlo by tudíž v přezkumném soudním řízení ke zrušení takového rozhodnutí odvolacího správního orgánu, byla by prolomena právní moc rozhodnutí správního orgánu I. stupně a věc by mohla být žalovaným správním orgánem posouzena v meritu.*“ Z uvedeného důvodu je možno v nyní posuzované věci

přezkoumat pouze zákonnost postupu žalované v tom směru, zda byly splněny podmínky pro zamítnutí odvolání podle § 92 správního řádu.

Bylo proto nezbytné posoudit, zda je správný závěr krajského soudu a žalované o opožděnosti odvolání stěžovatele, podaného dne 19. 1. 2011. Tuto otázku velmi podrobně rozvedla již žalovaná v napadeném rozhodnutí a zcela ve shodě s ní také krajský soud, přitom dospěli ke správnému závěru o tom, že odvolání stěžovatele bylo podáno opožděně. Správně se zabývali i posouzením podmínek a možností prominutí zmeškání úkonu - lhůty k podání odvolání, kterého se také stěžovatel dovolával. „*Rozhodnutí o neprominutí zmeškání úkonu ve své podstatě předurčuje výsledek konečného rozhodnutí, konečné důsledky představující zásah do právní sféry účastníka správního řízení ve smyslu § 65 s. ř. s. konstituuje až výrok rozhodnutí o zmeškaném úkonu, zde o odvolání.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49).

Námitkami směřujícími k nedostatečnému, a tedy i nesprávnému, posouzení důvodů pro prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání také stěžovatel argumentoval v kasační stížnosti primárně. Nejvyšší správní soud však nedovodil, že by ze strany žalované došlo v tomto směru k pochybení. Naopak žalovaná postupovala směrem ke stěžovateli velmi benevolentně, když jej vyzvala k doplnění a prokázání podmínek pro prominutí zmeškání lhůty dle § 41 správního řádu a s rozhodnutím o této jeho žádosti vyčkala do doby, než se vyjádřil, ačkoliv požadované vyjádření učinil až po lhůtě stanovené žalovanou.

Bylo výlučně věcí stěžovatele, aby tvrzené důvody, kterými argumentoval ve prospěch žádosti o prominutí zmeškání lhůty k odvolání, řádně prokázal, a to tím spíše, že již výzva žalované, kterou stěžovatele vyzývala k prokázání zhoršeného zdravotního stavu jako důvodu pro prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání, obsahovala podrobný rozbor náhledu žalované na odvolání stěžovatele jako opožděně podané. Pokud i přesto stěžovatel, namísto prokázání důvodů pro prominutí zmeškání lhůty (například předložením potvrzení ošetřujícího lékaře či doložením relevantních částí své zdravotní dokumentace), argumentoval námitkami týkajícími se merita věci (tedy vytýkal nezákonnost platebního výměru), sám vlastním nekonáním v požadovaném směru neumožnil žalované rozhodnout jinak, než že zmeškání lhůty stěžovateli nepromíjí.

Skutečnost, že žalovaná nebyla povinna vyhledávat důvody, pro které by žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty mohla vyhovět, plyne z výslovné dikce § 41 odst. 4 s. ř. s., podle něhož *[s]právní orgán promine zmeškání úkonu, prokáže-li podatel, že překážkou byly závažné důvody, které nastaly bez jeho zavinění* (zdůrazněno soudem). Pokud tedy žalovaná neměla dostatek podkladů od stěžovatele, aby mohla prominout zmeškání lhůty k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, nepochybně, jestliže zmeškání lhůty neprominula. Žalovaná správně vyčkala nejprve nabytí právní moci usnesení ze dne 4. 4. 2011, kterým rozhodla o žádosti stěžovatele o prominutí zmeškání lhůty a teprve poté rozhodla také o odvolání stěžovatele.

Stěžovateli byl platební výměr, proti němuž odvolání směřovalo, doručeno ve smyslu § 23 odst. 1 a § 24 odst. 1 správního řádu tak, že poté, co nebyl v době doručení zastížen v místě doručení, mu bylo dne 23. 12. 2010 oznámeno uložení písemnosti u provozovatele poštovních služeb. Ode dne následujícího [§ 40 odst.1 písm. a) správního řádu] běžela 10-ti denní úložní lhůta ve smyslu § 24 odst. 1 správního řádu a desátý den této lhůty byl dnem doručení. Tímto dnem byl 3. leden 2011. Nerozhodným v této souvislosti bylo, že si stěžovatel poté písemnost dodatečně osobně vyzvedl a převzal dne 8. 1. 2011, neboť se tak stalo až po uplynutí zákonné lhůty, s čímž správní řád v § 24 odst. 1 spojuje fikci doručení. Zákonná lhůta k podání odvolání proti platebnímu výměru v délce 15 dní počala běžet ode dne 4. 1. 2011 (den následující

pokračování

po dni, který byl ve smyslu zákonné fikce dnem doručení písemnosti) a uplynula dne 18. 1. 2011. Tento den byl posledním možným dnem k podání odvolání, aby bylo učiněno včas. Stěžovatel však prokazatelně podal odvolání (k poštovní přepravě pro žalovanou) teprve dne 19. 1. 2011, tedy po uplynutí zákonem stanovené lhůty k podání odvolání (§ 83 odst. 1 správního řádu). Žalovaná tedy neměla možnost meritorně se odvoláním žalovaného zabývat, nýbrž musela odvolání v souladu s § 92 odst.1 správního řádu jako opožděné zamítnout.

Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí zhodnotila také podmínky pro možnost přezkoumání rozhodnutí v přezkumném řízení, pro obnovu řízení či pro vydání nového rozhodnutí, jak předpokládá § 92 odst. 1, věta druhá správního řádu, avšak tyto podmínky (pro postup dle § 94 a násl. správního řádu, nebo dle § 100 či § 101 správního řádu) neshledala. Ani v tomto směru tedy není čeho žalované vytýkat.

V nyní projednávané věci se proto napadené rozhodnutí nezabývalo odvoláním stěžovatele z hlediska merita věci, ale posuzovala se v něm pouze včasnost podání odvolání. Také krajský soud se správně zabýval výhradně tím, zda bylo odvolání stěžovatele opodstatněně zamítnuto jako opožděné a zda byl účastník řízení v tomto směru zkrácen na svých právech, a dospěl také ke správnému právnímu závěru, že odvolání opožděně podáno bylo. Naopak námitky směřující do věci samé stěžovatel účinně uplatňovat ani v řízení před soudem, ani později v kasační stížnosti nemohl, neboť se nemohl dovolávat zkrácení svých práv ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. tvrzením skutečností, o nichž žalovaná a poté krajský soud vůbec nerozhodovali. Z uvedeného důvodu je neopodstatněná námitka stěžovatele, že krajský soud nepřezkoumal rozhodnutí z hlediska uplatněných žalobních bodů.

Ze všech shora důvodů Nejvyšší správní soud neshledal, že by došlo k vadám řízení před správním orgánem, které by měly vyústit ve zrušení rozhodnutí žalované již v řízení před krajským soudem, a pro které, jelikož tak krajský soud v řízení o žalobě neučinil, by bylo namíste vyhovět nyní podané kasační stížnosti. Jelikož krajský soud v řízení o žalobě posoudil věc zcela v souladu s platnou právní úpravou, která na daný případ dopadá a tuto také správně vyložil, nelze dovést ani nezákonnost napadeného rozsudku. Není tedy naplněn žádný z kasačních důvodů uplatňovaných stěžovatelem.

Nejvyšší správní soud považuje za vhodné *obiter dictum* doplnit, že ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. soud přezkoumává rozhodnutí podle skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Je přitom významné, že v případě, kdy je odvolání ve správním řízení podáno včas, nenastává právní moc (vykonatelnost ani jiné právní účinky) rozhodnutí správního orgánu I. stupně (§ 85 odst. 1 správního řádu). Naopak jde-li o případ odvolání opožděného, jak tomu bylo v projednávaném případě, prvostupňové rozhodnutí nabývá právní moci uplynutím lhůty pro podání odvolání, a proto netvoří jednotu s rozhodnutím odvolacího správního orgánu, jímž je odvolání směřující proti prvostupňovému rozhodnutí zamítnuto jako opožděné (shodně například rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 12. 2009, č. j. 5 As 105/2008 - 135, nebo ze dne 23. 4. 2010, č. j. 5 As 10/2010 - 75).

Uvedené Nejvyšší správní soud zdůrazňuje proto, že ze správního spisu žalované OSP/54/11 se dále podává, že dne 21. 6. 2011 (tedy poté, co napadené rozhodnutí bylo stěžovateli oznámeno a nabylo právní moci) bylo žalované doručeno odvolání stěžovatele datované dnem 18. 4. 2011, jehož obsahem bylo odvolání proti usnesení ze dne 4. 4. 2011, kterým bylo rozhodnuto o neprominutí lhůty k podání odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí. Toto odvolání stěžovatel podal na poště ve Frýdlantu nad Ostravicí teprve dne 20. 6. 2011, ačkoliv usnesení ze dne 4. 4. 2011, které bylo tímto opožděně podaným odvoláním napadeno, osobně převzal dne 18. 4. 2011 a přesto, že byl v usnesení řádně poučen nejen o odvolací lhůtě, ale i o správním orgánu, u něhož lze odvolání podat. V tomto odvolání

stěžovatel opětovně žádal i o prominutí zmeškání lhůty k podání odvolání proti usnesení ze dne 4. 4. 2011, čemuž Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR usnesením ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2011/52509 - 71 nevyhovělo a zmeškání lhůty neprominulo. Následně Ministerstvo práce a sociálních věcí ČR rozhodnutím z června 2012 odvolání stěžovatele ze dne 18. 4. 2011 podané k přepravě dne 20. 6. 2011 proti usnesení ze dne 4. 4. 2011 zamítlo jako opožděné. V mezidobí pak nadto ještě stěžovatel podal rozklad datovaný 23. 9. 2011 proti usnesení Ministerstva práce a sociálních věcí ČR ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2011/52509 - 71 o neprominutí zmeškání lhůty, o němž rozhodl ministr práce a sociálních věcí dne 16. 11. 2011 tak, že jej jako opožděný zamítl rozhodnutím č. j. 2011/72000 - 71/51.

Pro přezkum těchto dalších rozhodnutí správních orgánů (žalované, Ministerstva práce a sociálních věcí ČR i ministra práce a sociálních věcí) platí závěry, které Nejvyšší správní soud přijal o možnostech přezkumu usnesení o prominutí zmeškání lhůty a o zamítnutí odvolání pro opožděnost, jichž se kasační stížnost stěžovatele věcně dotýká. Rozhodnutí o zamítnutí odvolání proti usnesení ze dne 4. 4. 2011 pro opožděnost, stejně jako rozhodnutí o zamítnutí rozkladu proti usnesení o neprominutí lhůty ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2011/52509 - 71 tu stojí samostatně, bez materiální spojitosti s rozhodnutími prvoinstančními (která již nabyla právní moci) a usnesení ze dne 23. 8. 2011, č. j. 2011/52509 - 71 není způsobilé samostatného soudního přezkumu (viz citovaný rozsudek zdejšího soudu ze dne 31. 7. 2008, č. j. 9 As 88/2007 - 49). Tato rozhodnutí však nebyla napadena žalobou a nebyla předmětem soudního přezkumu v nyní projednávané věci, neboť byla vydána poté, co žalovaná rozhodla napadeným rozhodnutím (§ 75 odst.1 s. ř. s.), a proto nemohou být ani předmětem posouzení v rámci tohoto řízení o kasační stížnosti.

Nejvyšší správní soud ze všech shora uvedených podle ustanovení § 110 odst. 1, *in fine* s. ř. s. kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s., podle nichž právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti má účastník, který měl ve věci plný úspěch. Tímto v řízení o kasační stížnosti úspěšným účastníkem byla žalovaná, které však nad rámec její běžné administrativní činnosti žádné náklady řízení o kasační stížnosti nevznikly, a proto bylo o nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodnuto tak, že žádnému z účastníků řízení náhrada nákladů řízení nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 30. září 2014

JUDr. Jaroslav Vlašín
předseda senátu